

தமிழக வேளாளர்களின் வரலாறு

வழித்துணையாகிய கூலிச் சேவகர்

 சோழர்கள் தமது அரசியல் கணக்கீடுகளுக்கு இனங்கக் கரைதுறை வேளாளர்கள் அரசமைப்பதற்கு உதவினர் என்பதையும் களப்பிரர் ஆட்சி என்ற வேளாண் வர்ணத்தவர் ஆட்சி முழுமையாக வடிவெடுப்பதற்கு அது அடைகல்லாகப் பயன்பட்டிருக்கலாம் என்பதையும் கண்டோம். அதேவேளையில், வேளாண் மாந்தருள் சிலர் படை நடத்தும் அதிகாரம் பெறத் தொடங்கிவிட்டனர் என்பதற்குத் தொல்காப்பியம், மரபியல் நூற்பாக்கள் 82-84 ஆகியவை சான்றளிக்கின்றன என்றும் கண்டோம். வேளாளர்கள் இவ்வாறு படைநடத்தும் சலுகை பெறுவது என்பது போர்க் குடித் தலைவர்களான குறுநிலத் தலைவர்கள் இனக்குழுப் படைத் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்பதைப் போன்றதன்று. மாறாக, ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டு போரிடுகிற படைப்பிரிவுத் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்பது போன்றதே. ‘கொண்டி யுண்டித் தொண்டையோர் மருகன்’ என்று இளந்திரையனக் குறிப்பிடும் பெரும்பாணாற்றுப்படை அவனுடைய உதவியை வேண்டி அவன் அரண்மனை முற்றத்தில் குறுநிலத் தலைவர்கள் பலர் காத்திருப்பர் என்று குறிப்பிடுகிறது. அது குறித்த வரிகள் பின்வருமாறு:

“நச்சிச் சென்றோர்க் கேமமாகிய
அளியும் தெறலும் எளியவாகவின்
கலைந்தோர் தேன மன்றம் பாழ்ப்பட
நயந்தோர் தேன நன்பொன் பூப்ப
நட்புக் கொளல் வேண்டி நயந்திசினோரும்
துப்புக் கொளல் வேண்டியதுணையிலோரும்
தொய்யா வெறுக்கையொடுதுவன்றுபு குழீஇச்
செவ்வி பார்க்கும் செழுநகர் முற்றத்து...”

இவ்வரிகளில் இளந்திரையனுக்குப் பெரும் பொருள் வழங்கி அவனுடைய நட்பையும் படைத்துணையையும் பெறுவதற்காகவே அவர்கள் அவ்வாறு முன்டியடித்துக்

கொண்டு காத்திருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்வாறு பொருள் பெற்றுக் கொண்டு படைத் துணை புரிவது, ‘கூலிச் சேவகம்’ என்ற தொடரால் குறிப் பிடப்படும். சேவகம் என்ற சொல்லுக்கு வீரம் என்பதே பொருள்.¹ கூலிச் சேவகர்கள் அடங்கிய படைப்பிரிவு கூலிப்படை என்றே குறிப்பிடப்பட்டது. அறுவகைப் படைகளுள் ஒன்று கூலிப்படை எனத் திருக்குறள் பொருட்பால், படை மாட்சி அதிகாரம், ‘உலைவிடத்து...’ எனத் தொடங்கும் குறட்பாவுக்கான பரிமேலழகர் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.² இத்தகைய கூலிச் சேவகர்கள் அல்லது கூலிப்படை வீரர்கள் சிலர் கல் வெட்டுகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளனர்.³ தொண்டை மான் இளந்திரையன் மலைகிழவோனாகவும், செங்கோல் செலுத்துகின்ற வேந்தனாகவும் குறிப்பிடப்பட்டாலும் அவன் பிறர்க்குப் படைத்துணை புரிந்துவந்த கூலிச் சேவகர் மரபினாகவே கருதப்பட்டுள்ளான் எனத் தெரிகிறது.

கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் - உத்தேச மாகக் கி.பி. 300 அளவில் தொண்டை மண்டடத்தைக் கைப்பற்றிய பல்லவர்கள் பற்றிய அரசியல் சமூகவியல் வரலாற்றை ஆராயாமல் வேளாளர் வரலாறு குறித்த ஆய்வினை அடுத்த கட்டத்திற்குக் கொண்டுசெல்வது இயலாது. எனவே, அது குறித்து ஒரு சிறு ஆய்வினை மேற்கொள்வோம். ஸ்கந்த சிஷ்ய பல்லவன், சத்திய சேனன் என்ற அரசனிடமிருந்து பிராமணர்களின் கடிகையைக் கைப்பற்றினான் என்றும் அவன் மகன் குமார விஷ்ணு பல்லவன், காஞ்சியைக் கைப்பற்றினான் என்றும் மூன்றாம் நந்திவர்ம பல்லவனின் வேலூர்ப்பாளையச் செப்பேடு (சுலோகம் 6) கூறுகிறது.⁴ சிவஸ்கந்தவர்ம பல்லவனின் மயிதவோலு, ஹிரகடஹள்ளிச் செப்பேடுகள் காஞ்சியிலிருந்து அம்மன்னன் வழங்கிய

ஆணையின் படி பொறிக்கப்பட்ட செப்பேடுகளாகும்.⁵ ஸ்கந்தசிஷ்யனும் சிவஸ்கந்தவர்மனும் ஒருவரே என்று பல்லவர் வரலாற்று அறிஞர்கள் முடிவு செய்துள்ளனர்.

பல்லவர்கள் காஞ்சியைக் கைப்பற்று முன்னர், குண்டூர் (அமராவதி)ப் பகுதியில் சாதவாஹனர்களின் கீழ் சிற்றரசர்களாக இருந்தனர். குண்டூர்ப் பகுதிக்கே பல் நாடு என்றுதான் பெயர். இது பல்லவ நாடு என்பதன் திரி பாகும்.⁶ சாதவாஹனப் பேரரசின் இறுதி அரசன் புருமாவியை அடுத்துச் சூரியகுல கூத்ரிய வர்ண உரிமை கொண்டாடிய இக்ஷாவாகு வம்சத்தவனாகிய ஸிறிசாந்த மூலன் ஆந்திரத்தின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்குப் பல்லவர்கள் உதவியிருக்கலாம். அதற்குப் பிரதியுபகாரமாகப் பல்லவர்கள் காஞ்சியைக் கைப்பற்றுவதற்கு இக்ஷாவாகு மன்னன் உதவி புரிந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. எவ்வாறா யினும், பல்லவர்கள் சத்தியசேனன் என்ற மன்னனிட மிருந்தே காஞ்சியைக் கைப்பற்றினர் எனத் தெரிகிறது. சத்திய விரதகூத்ரம் என்பது காஞ்சியைக் குறிக்கும். இத்திருத்தலத்தின் சேனன் (படைத்தலைவன்) என இளந்திரையனோ அவ்வம்சத்தவன் ஒருவனோ கூடக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு.⁷ வீரகூர்ச்சன் என்ற பல்லவ மன்னன் அரச சின்னங்களுடன் நாகராஜன் மகளையும் (பணீந்தர சுதா) கைப்பற்றினான் என்றும் அவனுக்குப் பிறந்தவன் ஸ்கந்த சிஷ்ய பல்லவன் என்றும் மூன்றாம் நந்திவர்மனின் வேலூர்ப்பாளையச் செப்பேட்டின் சுலோகம் 6 குறிப்பிடுகிறது.⁸ நாகராஜன் மகள் என்பது தொண்டை மண்டல ஒளிநாகர் குலப் பெண்ணாக இருக்கலாம். அவ்வாறிருப்பின் இளந்திரையனின் தாய்வழியில் உறவுடைய பெண்ணாக அவளைக் கருத வியலும். ஆனால், ஸ்கந்தசிஷ்ய பல்லவன் வீரகூர்ச்சனுக்கு அப்பெண்மணியிடத்துப் பிறந்தானா என்பதை நிச்சயித்துக் கொள்ள இயலவில்லை. எவ்வாறாயினும், இத்தகைய உறவுகளால் காஞ்சிபுரம் பல்லவ நாட்டின் தலைநகர் ஆயிற்று. மட்டுமின்றி, தொண்டைநாடே பல்லவ நாடு என்றும் வழங்கப்படலாயிற்று. பல்லவர்கள், ‘தொண்டையந் தார்வேந்தர்’ என்றும் ‘போத்தரைசர்’ என்றும் தம்மை அழைத்துக் கொள்ளத் தொடங்கினர்.⁹

இவ்வாறெல்லாம் இருப்பினும், பல்லவர்கள் தம்மை நாககண்ணி வம்சத்தவராகவோ, தொண்டைமான் இளந்திரையனின் குலத்தவராகவோ, வேளாள வர்ணத்தவராகவோ குறிப்பிட்டுக் கொள்ளாமல், பிரம்மகூத்ரியர் என்றே அடையாளம் காட்டிக்கொண்டனர். அஸ்வ மேதம், வாஜபேயம், அக்நிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களைச் செய்ததோடு தம்மைப் பரத்வாஜ கோத்திரத்தவர் என்றும் சட்டப்படி நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர்.¹⁰ பரத்வாஜ கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த துரோணாசாரியாரின் மகன் அஸ்வத்தாமனுக்குத் தளிரில் பிறந்தவனே பல்லவ குல முதாதை என்று பல்லவர் செப்பேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. அஸ்வத்தாமனின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனே ஸ்கந்தசிஷ்யன் என்று இரண்டாம் ஸ்கந்தசிஷ்ய விக்ரம வர்மனின் இராயக்கோட்டைச் செப்பேடு குறிப்பிடுகிறது. இச்செப்பேட்டில் இவ்விவரம் குறிப்பிடப்படும் பகுதி குழப்பம் அளிக்கும் விதத்தில் அமைந்துள்ளது. ‘ஜிஹு

வாங்கினீ புத்ரா’ என்ற பெண் பல்லவனின் தாய் எனப் பொருள்படும் வகையில் இந்த இராயக்கோட்டைச் செப்பேட்டு சுலோகம் - 3இன் வாசகம் அனுமதித்தானது.¹¹ ஜிஹுவாங்கினீ புத்ரா என்பது நாககண்ணியைக் குறிக்கும் என்று கருதப்படுகிறது. இது சரியான பொருள் விளக்கமாக அமையவில்லை. மேலும், பல்லவத்துறை தொத்தொன்று முதற்பல்லவ மன்னன் தளிரிவு (பல்லவத்தில்) பிறந்ததால் அவன் பல்லவன் என்று பெயர் பெற்றான் என்ற புராணச் செய்தி, பல்லவன் என்ற பெயருக்குக் கற்பனையாகப் பொருள் கூறும் விதத்திலும் கும்பத்தில் பிறந்த அகத்தியரையும் சரவனைப் பொம்பகத் தாமரை மலரில் பிறந்த முருகனையும் போன்ற அமானுஷ்யப் பிறப்பு என உணர்த்தும் வகையிலும் அனுமதித்தே தவிர வேறு பொருள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவ்வத் தாமன் மரபினர்க்குப் பல்நாட்டுக் காடவர் குஸ்ப் பெண் மணி வசம் பிறந்தவர்களே பல்லவர் குல முதாதையாக்கள் எனக் கொள்வது பொருத்தமாகும்.

இவ்வாறு பிராமணனாகிய அஸ்வத்தாமன் வம்சத்தில் தோன்றிப் போர்த்தொழிலையேற்று யாகம் செய்கின்ற பிரம்மகூத்ரிய வர்ணத்தவர்களாகச் சட்டப்படியான அங்கீகாரம் பெற்ற பல்லவர்கள், இந்திர வழிபாட்டின் வீழ்ச்சியை அடுத்துத் திருமால் கோயில் வழிபாடு முதன்மை அடைந்தபோது, திருமாலின் பாகவத வாசதேவ அம்சத்தை முன்னிலைப்படுத்திய வைகாஸ ஆகம மரபைப் பின்பற்றியதன் மூலமும் தமது கூத்ரிய அந்தஸ் தினைத் தக்கவைத்துக் கொண்டனர். சாதவாஹன அரசர் களுள் கௌதமிபுத்ர யக்ஞரை சதகர்ணியால் வெளியிடப்பட்ட கி.பி. 201ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த சாஸனம் ஒன்று ஆந்திர மாநிலம், கிருஷ்ண மாவட்டம் கடற்கரைப் பகுதியை ஒட்டியுள்ள சின்னா எனுமிடத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. அந்த சாஸனம் பகவத் வாகதேவர் துதியுடன் தொடங்குகிறது.¹² சாதவாஹனரை அடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த இக்ஷாவாகு மன்னர்களோ தாங்கள் சூரிய குல இராமனின் வம்சத்தவர் என்று உரிமை கொண்டாடினர். இவ்விரு அரசவம்சத்தவரும் யாகம் செய்யும் சடங்காசாரத் தகுதிபெற்ற கூத்ரிய வர்ணத்தவராவர். இம்மரபினைப் பின்பற்றியே பல்லவர்களும் பகவத் வாகதேவ வழிபாட்டையும் வைகாஸ ஆகம மரபுப்படி அமைக்கப்பட்ட திருமால் கோயில் வழிபாட்டையும் பின்பற்றியிருக்க வேண்டும். குமாரவிஷ்ணு என்ற தொடக்க காலப் பல்லவ மன்னனின் பெயர் திருமால் வழிபாட்டோடு இவர்களுக்கு இருந்த தொடர்பைக் காட்டும் சான்றாகும். இது தவிரத் திருமால் வழிபாட்டுக்குச் சமமாக தேவசேனாபதி பதவியை, அதாவது தேவர் படைத் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்ற சுப்ரமண்யன் (நல்ல பிராமணன்) வழிபாட்டுக்கும் பல்லவர்கள் முதன்மையளித்தனர். பிரம்மகூத்ரியத் தன்மை என்பது பிராமண-கூத்ரியத் தன்மைகள் இணைந்த சுப்ரமண்யனின் தன்மையே என்பது தொடக்க காலப் பல்லவ மன்னர்களின் பெயர்களிலும் வெளிப்படுகிறது. ஸ்கந்தசிஷ்யன், சிவஸ்கந்த வர்மன் என்ற பெயர்கள் இதற்குச் சான்றாகும். பிராமணர்களின் வழிபாட்டில் முதன்மையான இடத்தை வகித்த அக்நியின் தன்மையும், காற்றும்

வராக தூர்த்தியை வழிபடும்
பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் மகேந்திர வர்மன்

நெருப்பும் கலந்த யாகத் தீ வடிவமாகிய வைதிக ருத்ரசிவனின் தன்மையும், முருகனின் சின்னமாகிய கந்து அல்லது கந்தழி வடிவமும் இணைந்த ஒரு வழிபாட்டு மரபினைப் பல்லவர்கள் முதன்மைப்படுத்தினர்.¹³ அகழ்வாய்வின் மூலம் கண்டறியப்பட்ட தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களுள் பழையானது மாமல்லபுரத்தை அடுத்த சாஞ்சுவன் குப்பத்தை ஒட்டியுள்ள திருவிழிச்சில் என்ற ஊரின் கடற்கரையில் இருந்து புதையுண்டு போன கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டைய சுப்ரம்மண்யர் (முருகன்) கோயிலே.¹⁴ கி.பி. 7,8,9 ஆகிய நூற்றாண்டுகளில் பல்லவர் சிற்பக் கலை மரபில் முருகனின் பிரம்மசாஸ்தா கருத்தோட்டம் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது என்பதும் கவனத்தை ஈர்க்கும் விஷயமாகும்.¹⁵

சமகாலப் பொதுமக்கள் பல்லவர்களைக் காடவர் என்றே அழைத்துவந்தனர். சுந்தரரின் திருத்தொண்டத் தொகையில் (பா-9), “கடல் சூழ்ந்த உலகமெலாம் காக்கின்ற பெருமான் காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்” என்று குறிப்பிடப்படுவன் இராஜசிம்ஹை பல்லவனே என்று அறிஞர்கள் முடிவு செய்துள்ளனர். காடவர் குலம் என்பது ‘கானவர்’ எனப் பெரும்பானாற்றுப்படை (வரி-116) குறிப்பிடுகிற மூல்லை நில வேட்டைக் குடியே. காடவர்கள் தற்போது ‘வன்யர்’ என்ற சாதிப்பெயரால் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இது காடு = வனம் என்பதன் அடிப்படையில் அமைந்ததே. இச்சாதிக்குரிய புராணப் பெருமைகளைக் கூறும் வன்னிய புராணம், பல்நாட்டு அதிபன் என்று பொருள்படுகிற பல்நாடான் அல்லது பள்நாடான் என்பதன் சுருக்கமே தற்போது பள்ளி என்ற சாதிப்பெயராக வழங்குகிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி விடுகிறது. பல்லவ குல மூதாதையர், பரத்வாஜ கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த பிராமண குலத் தந்தைக்கும் பல்நாட்டுக் காடவர் குலத் தாய்க்கும் பிறந்தவர்களே என்று நாம் முடிவு செய்து இப்பின்னணியில் பார்த்தாலும் பொருளுடையதாகிறது. அவ்வாறாயின் காடவர் குலப் பெண்ணும் நாகர் குலப் பெண்ணும் ஒருவரா என்ற கேள்வி எழுவதற்கு வாய்ப்புண்டு. வீரகூர்ச்சன் கைப்பற்றிய நாக கன்னி காடவர் குலப் பெண்ணாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில், காடவர்கள் (வன்யர்) தங்களை நாக கன்னி குலத்தவர்களாகவோ நாக கன்னி வழிபாட்டு மரபினராகவோ குறிப்பிட்டுக் கொண்டதில்லை. இராயக் கோட்டைச் செப்பேட்டில் குறிப்பிடப் படுகின்ற க்ருதாஸியும் ஜில்வாங்கினீ புத்ராவும் இருவேறு பெண்கள் என நாம் கொண்டால் அவ்விருவருள் ஒருவர் காடவர் குல மூதாதையாக இருக்கலாம். பல்லவ மன்னர்கள் காடவர் குலத்தவர்களுடன் மட்டுமின்றி கங்கர் போன்ற வேளாண் வர்ன அரசு குடும்பங்களுடனும் மனவறவு கொண்டனர்.¹⁶ எனினும், தமது கூத்ரிய வர்ன உரிமையைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தனர்.

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் சம்புவரையர் எனத் தமிழிலும் ஜம்புகேசர் என வடமொழியிலும் அழைத்துக் கொண்ட பள்ளி குலச் சிற்றரசர் உருவாயினர். இவர்கள் ஜம்பு (நாவல்) மரத் தெய்வமாகிய சம்பாபதி வழியினர் என்ற அடிப்படையில் சம்புவரையர் எனக் குறிப்பிட்டுக்

கொண்ட போதிலும் பரத்வாஜ கோத்திரத்துக்கும் உரிமை கொண்டாடினர் என்பதற்குக் கல்வெட்டு ஆதாரம் உள்ளது.¹⁷ சம்புவரையர்கள் போன்றே ‘கூடல் பள்ளி’ என்றும் ‘சொக்கப் பல்லவன்’ என்றும் ‘பல்லவ குல பாரிஜாதன்’ என்றும் அழைத்துக் கொண்ட காடவர் குலக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் வடதமிழகத்தில் முதன்மையான ஓர் அரசியல் சக்தியாகத் திகழ்ந்தான்.¹⁸ பல்லவர்களின் கிளைக் குலத்தவர்களாகிய இவ்விரு அரச வம்சத்தவர்களும் பிரம்மசுத்ரியர் எனத் தம்மைக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை; ஆனால் கூத்ரிய வர்னத்திற்கு உரிமை கொண்டாடினர் என்பதில் ஐயமில்லை. இவர்கள் பிரம்மசுத்ரியனாகிய சுப்ரம்மண்யனின் வழிபாட்டை முதன்மைப்படுத்தவுமில்லை. காடவர் குலத் தெய்வமாகிய கொற்றவை (துர்க்கை) வழிபாட்டையே முதன்மைப்படுத்தினர். தாய் வழிச் சமூகக் கூறுகளைத் தொடர்ந்து காத்துவந்தமையால் இவர்கள் இடங்கைப் படைத்தளத்தைச் சேர்ந்த சாதிப்பிரிவினராக அங்கீரிக்கப்பட்டு, இடங்கை மீகாமன் என்பது போன்ற பட்டங்களை ஏற்றனர் எனத் தெரிகிறது. கொற்றவை விஷ்ணு துர்க்கையாக அங்கீரிக்கப் பெற்று வைகானச ஆகம வழிபாட்டிலும் இடம்பெற்றுவிட்டால் பாஞ்சராத்ரம் அல்லாத வைணவ வழிபாட்டு மரபையும் கூத்ரிய வர்ன அந்தஸ்துக்கு உரிமை கோருதலையும் இவர்கள் தொடர்ந்து காத்துவந்துள்ளனர் எனலாம்.

பல்லவ குலத்தவரின் அரசியல் சமூகவியல் வரலாற்றைச் சுருக்கமாக ஆராய்ந்தோம். பல்லவ குல பாரிஜாதன் எனக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் தன்னைக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டதையும் கண்டோம். அதற்குச் சமகாலத்தில் அதாவது கி.பி. 12-13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், தொண்டை மண்டலத்தின் அல்லது பல்லவ நாட்டின் ஆட்சிக் குடிகள் எனப் பொருள்படும் விதத்தில் பல்லவராஜர் (பல்லவரையர்) என்று பட்டம் பெற்ற வேளாண் வர்னத்தவர் சிலரும் இருந்தனர். இவர்களுக்கு இத்தகைய பட்டம் சோழ அரசர்களால் வழங்கப்பட்டது. எடுத்துக் காட்டாக, பெரியபுராண ஆசிரியரும் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் மரபினரும் மாதவடிகள் இராமதேவன் என்ற இயற்பெயர் உடையவருமான சோழ அமைச்சருக்கு உத்தமசோழப் பல்லவரையன் என்ற பட்டம் வழங்கப்பெற்றதாகத் தெரிகிறது.¹⁹ குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் வம்சத்தவர்கள் தொண்டை மண்டல வேளாளர்கள் என்ற சாதிப்பிரிவினராக அறியப்படுகின்றனர். படைமுதலி என்று பொருள்படும் முதலியார் என்ற சாதிப்பட்டதைப் புனைகின்றனர். கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும் தொண்டை மண்டல வேளாளர் குலப் பிரிவைச் சேர்ந்தவருமான அரியநாயக முதலியார் மதுரை நாயக்க வம்சத்தின் முதல் அரசரான விஸ்வநாத நாயக்கரிடம் படைத் தளவாயாக இருந்தவர். இவர்கள், கடற்படைத் தலைவர்களின் வம்சாவளியினராகத் தோன்றி, களப்பிரர் முதலிய வேளாண் வர்ன ஆட்சியாளர்களுடன் மனவறவு கொண்டு உருவான சாதியினர் எனலாம். தற்போது பாரிஜாத குல வேளாளர் என்றும் இவர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.²⁰ கோப்பெருஞ்

சிங்கன் போலப் பல்லவ குல பாரிஜாதர் எனக் குறிப் பிட்டுக்கொள்ளாமல், பாரிஜாத வேளாளர்குலப் பல்லவர்கள் என்று பொருள்படுகின்ற வகையில் இவர்கள் தம்மைக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டது இவர்களுடைய வரலாற்று அடையாளத்தைத் துல்லியமாக வெளிப் படுத்துகிறது. அதாவது, இந்த அடையாளம், பூமா தேவியின் அம்சமான சத்யபாமாவுக்காகக் கண்ணன் இந்திர லோகத்திலிருந்து பாரிஜாத மரத்தைக் கவர்ந்து வந்த கதையுடன் தொடர்புடைய புராணப் பெருமித அடையாளமாகும். ‘மண்மகள் புதல்வர்’ என்றும் ‘பூமி புத்திரர்’ என்றும் நிகண்டுகளிலும் மெய்க்கீர்த்திகளிலும் குறிப்பிடப்படும் வேளாண் மரபினர், நிலமகளின் அம்சமான சத்தியபாமாவைத் தங்களது தாய்வழி மூதாதையாகக் கருதியிருப்பின் அது பொருத்தமானதே. குறிப்பாகச் சொல்வதானால், சித்திரமேழிப் பெரிய நாட்டார் சபையின் முதன்மைக் குடிகளாகிய தொண்டை மண்டல வேளாளர்கள், பாரிஜாத வேளாளர்கள் எனக் குறிப்பிட்டுக் கொள்வதில் இந்திர குலத்தவரிடமிருந்து விவசாயம் தொடர்பான அதிகாரங்களை இவ்வேளாண் மரபினர் தமது உடைமையாக்கிக் கொண்டனர் என்ற சமூக வரலாற்றுப் பதிவு இருப்பதை நாம் உணரலாம். தொண்டை மண்டலத் தண்டலையுழவர்கள் மரங்களை நட்டு வளர்க்கின்ற தோட்டப்பயிர் விவசாயிகளாகவே தொடக்கத்தில் இருந்தனர் என்பதற்கும் பாரிஜாத மரம் குறித்த இக்கதை ஒரு குறியீடாக அமைந்திருக்கிறது எனலாம்.

தொண்டைமான் இளந்திரையனக் கூலிச் சேவகர் மரபினன் எனக் குறிப்பிடுவதில் தவறிருக்க முடியாது என்றே இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் கண்டோம். கி.பி. 6-7 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நீரூர் முனையடுவார் என்ற சைவ நாயன்மார் வேளாண் வர்ணத்துக் கூலிச் சேவகராவார். சுந்தரரின் திருத்தொண்டத்தொகை (பா-8) ‘அறைக்கொண்ட வேல்நம்பி முனையடுவான்’ என இவரைக் குறிப்பிடுகிறது. நம்பி என்பது தம்பி என்ற பொருளில் சோழ அரசர்களாலோ அல்லது களப்பிர அரசர்களாலோ வழங்கப்பட்ட பட்டமாக இருக்கலாம். நம்பி என்ற பட்டம் போன்றே வீரர்களுக்குப் பிள்ளை என்ற பட்டமும் வழங்கப்படுகின்ற மரபு இருந்தது என்பதற்குத் தொல்காப்பியத்தில் சான்று உள்ளது.²¹ இத்தகைய பட்டங்கள் வேளாண் வர்ணத்தவர்க்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டன எனக் கொள்வதற்கு இல்லை. கூலிச் சேவகர்களான வேளாண் வர்ணத்தவர்களிலும் பலர் நம்பி, பிள்ளை போன்ற பட்டத்தினைப் பெற்றுள்ளனர் என்பதே நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய உண்மையாகும். கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நம்பியான்டார் நம்பியின் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி (பா-62) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

“..... நீரூர் அதிபன் முனையடுவான் என்றும் அமருள் அழிந்தவர்க்காக் கூலியேற்றெறிந்து வென்று பெருஞ்செல்வ மெல்லாங்கனகநன் மேருவென்னும் குன்று வளைத்த சிலையான் தமர்க்குக் கொடுத்தனனே”
இப்பாடலில் திருநீரூர் அதிபதியாக இவர் கூறப்படுவது

கவனத்திற்குரியதாகும். கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட பெரியபுராணம் (கறைக்கண்டன் சருக்கம் பா37&38) இவரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

“விளங்கும் வண்மை மிக்குள் வேளாண்தலைமைக் குடிமுதல்வர்
களங்கொள் மிடற்றுக் கண்ணுதலார் கழவிற் செறிந்த காதல் மிகும்
உளங்கொள் திருத்தொண்டுரிமையினில் உள்ளார் நள்ளார் முனையெறிந்த
வளங்கொண் டிறைவர் அடியார்க்கு மாறாதளிக்கும் வாய்மையார்
மாற்றார்க் கமரில் அழிந்துள்ளோர் வந்து தம்பால் மாநிதியம் ஆற்றும் பரிசு பேசினால் அதனை நடுவுநிலை வைத்துக் கூற்றும் ஒதுங்கும் ஆள்வினையால் கூலி ஏற்றுச் சென்றெறிந்து போற்றும் வென்றி கொண்டிசைந்த பொன்னும் கொண்டு மன்னுவார்”

மேற்குறித்த பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள வருணனை யிலிருந்து சோழநாட்டு நீட்டுரின் தலைவராக இருந்த வேளாண் வர்ணத்துக் கூலிச் சேவகர் இவர் என்பது தெளி வாகிறது. கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் விஜயாலய சோழன் தஞ்சையை முத்தரையர் குலச் சிற்றரசர்களிடமிருந்து கைப்பற்றுவதற்கு இத்தகைய கூலிச் சேவகர்கள் உதவியிருக்க வாய்ப்புண்டு. கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இத்தகைய கூலிச் சேவகர்களின் அதிகாரம் மேலும் உயர்வடைவதை உணரலாம். கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் முதற் குலோத் துங்கன், சோழ நாட்டுத் திருநறையூர் நாட்டு வண்டாழஞ் சேரியடையான் திருவரங்கன் என்ற சற்குத்திரக் குலத்தோன்றலுக்குக் கருணாகரத் தொண்டைமான் என்ற பட்டப் பெயரை வழங்கியதோடு தனது முதன்மையான படைத்தலைவனாகவும் அவனை நியமிக்கிறான். இவனுக்குத் தொண்டைமான் என்று பட்டம் வழங்கப் பட்டது இருவிதங்களில் முதன்மை வாய்ந்ததாகத் தெரி கிறது. தொண்டர்களுள் அல்லது அடியாருள் தலைமைத் தொண்டன் என்றும் தொண்டை மண்டலத்தின் ஆட்சியாளன் என்றும் இதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். ஆந்திர மாநிலம், திராட்சாராமக் கல்வெட்டு, கருணாகரத் தொண்டைமானை சற்குத்திர புங்கவன் என்றும் பல்லவராஜன் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. அடுத்ததாகக் கருதத்தக்கது, கருணாகரனின் மனைவி தொண்டை மண்டலத்தைச் சேர்ந்த வைணவப் பெண்மணி என்ற விஷயமாகும். அழகிய மனவாளினி மண்டையாழ்வார் என்ற பெயருடைய அப்பெண்மணி காஞ்சிபுரம் அருளாளப் பெருமாளிடத்து பக்தியடையவள் என்பது அக்கோயில் கல்வெட்டால் தெரிய வருகிறது.²² இத்தகைய மனவுறவின் மூலமும் அவன் தொண்டைமான், பல்லவராஜன் போன்ற பட்டங்களைப் பெற்றிருக்கவியலும்.²³ இத்தகைய பட்டங்களைப் பெற்று அதிகார வர்க்கமாக உருவாகிய வேளாளர்கள் பணியிடமாற்றல் போன்ற வற்றுக்கு உரியவர்களாகி, வட்டாரக் குழுத் தலைவர் களாக முடங்கிவிடாமல் சோழ நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் பணிபுரியக்கூடிய வாய்ப்புகளைப் பெற்றுச்

சோழர்களின் நம்பிக்கைக்குக்கந்த செல்வாக்கு படைத்த அதிகார வர்க்கத்தவராயினர்.

தொண்டை மண்டல ஆழர்க் கோட்டத்துச் சிறுகுன்ற நாட்டுக் காரிகைக் குளத்தூரின் மன்னவன் என்று குறிப் பிடப்பட்ட கண்டன் மாதவன், முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தைச் சேர்ந்த மற்றோர் அதிகாரியாவான். இவன் யாப்பருங்கலகாரிகை இயற்றிய அமிதசாகரருக்கு ஆதரவளித்த தொண்டை மண்டல வேளாளர்களின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன். முதற் குலோத்துங்கனால் மிழலை நாட்டுக்குப் பணியிடமாற்றம் செய்யப்பெற்று மிழலை நாட்டு வேள் என்ற பட்டமும் வழங்கப் பெற்றவன். மிழலை நாட்டு வேளாண்மை கொண்டவன், அதாவது மிழலை நாட்டுப் பகுதியை விவசாய மேம்பாடு அடையச் செய்தவன் இவன் என்று கல்வெட்டு ஒன்று குறிப்பிடுகிறது.²⁴ இவன், சோழநாட்டு இந்தனூர் நாட்டு (முனையடுவாரின் ஊராகிய) நீடுரில் சிவபெருமானுக்கும் உமையம்மைக்கும் கோயிலமைத்தான். இவ்வாறு பணியிடமாற்றம் பெற்றுக் குடியேறி, வேள் என்ற அரச பட்டத்தைப் பெற்றும் நில வருவாய் நிர்வாக அதிகார அடுக்கில் இடம் பெற்றும் உயர்ந்து வந்த வேளாண் குல அதிகார வர்க்கத்தின் அடையாளங்கள் 12ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சோழநாட்டு வாழ்வியலில் தெளிவாகப் புலப்படத் தொடங்கின.

கி.பி. 1160ஆம் ஆண்டு அளவில் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையன் என்ற தொண்டை மண்டலக் காராளர் குலத் தோன்றலின் சுட்டுவிரல் அசைவில்தான் சோழர்களின் ஆணைச் சக்கரமே சூழன்று கொண்டிருந்தது. இவனும் மேற்படி காரிகைக்குளத்தூர் வேளாளர் மரபினனே. இவன் இரண்டாம் இராஜராஜ சோழனின் தலைமை அமைச்சனாக இருந்தவன். அக்காலகட்டத்தில், விருந்தோம்பலுக்குப் பெயர் பெற்றவர்கள் வேளாளர்களே என்ற நடைமுறை உண்மை அரசவை இலக்கியங்களிலும் பதிவு பெற்றுவிட்டது. ஒட்டக்கூத்தரின் தக்கயாகப்பரணி, பரணிக்கூழ் அருந்துவதற்குப் பசியுடன் அலைந்து கொண்டிருந்த பேய்களின் கொடும்பசிக்கு உவமையாக, ‘பல்லவனைப் பாடாதார் பசியனைய பசி’ என்று குறிப்பிடுகிறது. அதாவது, பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையனைப் புகழ்ந்து பாடியவர்கள் மட்டுமே வயிறார உண்டு பசித்துயர் தீருவர்; அவ்வாறு பாடாதவர்கள் பேய்ப்பசியால் துடிப்பார்கள் என்பது இதன் பொருள். வேளாளரைப் பாடாதவர் பசிப்பர்; பாடினோர் புசிப்பர் என்று தக்கயாகப்பரணியின் (சமகால?) உரையாசிரியர் விளக்கமளிக்கிறார். சோழ அரசர்களின் ஈகைத் தன்மையைப் புகழாமல், வேளாளர் குலத்தவரின் விருந்தோம்பல் சிறப்பைச் சோழ அரசனின் குல குருவாகக் கருதப்பட்ட ஒட்டக்கூத்தரே புகழ்ந்துள்ளார் என்பது தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் ஏற்பட்டு வந்த மிகப் பெரிய மாறுதல்களைத் தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையனைப் பற்றித் தக்கயாகப்பரணி உரையில் குறிப்பிடப்படும் சில விவரங்கள் நம் ஆய்விற்கு மிகவும்

பயன்படுபவை. குமாரவர்க்கத்தவன் என்றும் நம்பிப் பிள்ளை என்றும் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் அழைக்கப் பட்டான். பெருநம்பி என்ற பட்டம், அரசனின் தலைமை அமைச்சருக்கு வழங்கப்பட்ட பட்டமாகும். எடுத்துக்காட்டாக, கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய மன்னன் நின்ற சீர் நெடுமாறனின் தலைமை அமைச்சராக இருந்த குலச் சிறையார், ‘பெருநம்பி குலச்சிறை’ எனச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருத்தொண்டத் தொகையில் (பா-4) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். குலச்சிறையார் வேளாண் வர்ணத்தவர் அல்லர். அவரது வர்ணம் சாதி ஆகிய விவரங்கள் தெளிவின்றியுள்ளன.²⁵ ஆனால், கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தகைய தலைமை அமைச்சர் பதவி யையும் அதற்கான பட்டங்களையும் அதிகாரங்களையும் வேளாளர்கள் சோழ அரசர்களிடமிருந்து பெற்றுவிட்டனர் என்பதே நாம் முதன்மையாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மையாகும். பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையன் சோழ அரசரின் ஆனை, குதிரை, அகம்படி நிகாயம் (அந்தப்புரக் காவலர் தொகுதி) ஆகியவற்றின் படை முதலியாகவும் இருந்துள்ளன். சோழ அரசர்களின் ‘பத்துகோயிற்கொத்து’ எனப்படும் அரசியர் அல்லாத அந்தப்புரபோகியர் கூட்டங்களுக்குத் தலைவனாகவும் இருந்துள்ளன். பத்துகோயிற்கொத்து என்ற இவ்வழக்கினைக் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி வழக்கி விருந்த கேரளராஜ்யத்து வேணாட்டுக் ~~குடும்பத்து~~ அரசர்களின் மனவுறவுக்குரிய அரசியர் இல்லங்கள் குறித்த நடைமுறையுடன் ஒப்பிடலாம். ஆற்றிங்கல், கிளிமானூர் முதலிய ஊர்களில் மருமக்கள் தாய முறைப்படி அமைந்திருந்த இப்பத்து இல்லங்களுள் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணியே வேணாட்டு அரசருக்கு மன முடித்துக் கொடுக்கப்படுவாள். அவ்வாறு மனமுடித்துக் கொடுக்கப்படும் பெண்மணியின் சகோதரனின் மகனே வேணாட்டு அரசின் அடுத்த வாரிசாக முடிகுட்டப்படுவான். இது வேணாட்டு வேளாண் ~~காங்கி~~ அரசர்களின் மருமக்கள்தாய நடைமுறையாகும். இந்நடைமுறையை ஒத்த ஒரு வழக்கமே பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையனின் உறவினர்களாகிய பத்துகோயிற்கொத்து வர்க்கத்தாரால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது. எனினும் சோழ நாட்டு நடைமுறையில் இருந்த முதன்மையான வேறுபாடு என்னவெனில், சோழ அரசனின் வாரிச என்ற உரிமையையோ கஷ்டரிய வர்ன அந்தத்தஸ்தையோ அப்பத்து கோயிற்கொத்துக்காரர்களின் வாரிசகள் பெறுவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, திருச்சிற்றம் பலமுடையான் பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையனின் நெருங்கிய உறவுக்காரப் பெண் ஒருவர் இரண்டாம் இராஜராஜ சோழனின் விருந்தங்களாக (வைப்பாட்டி யாக) இருந்தார். இராஜராஜ சோழனின் மூலம் அப் பெண்மணி பெற்ற பிள்ளைகளும் இருந்தனர் என்பதைப் பல்லவராயன்பேட்டைக் கல்வெட்டின் மூலம் அறிகிறோம்.²⁶

மேற்குறித்த பல்லவராயன்பேட்டைக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்ற மற்றொரு செய்தியும் நம் ஆய்வுக்குப் பயன்படும் முதன்மையான விவரமாகும். இரண்டாம்

இராஜராஜன் மரணப்படுக்கையில் இருந்த நிலையில் அல்லது செயல்பட இயலாதிருந்த நிலையில் அவனுடைய பட்டத்து வாரிகள் இருவரும் சிறு குழந்தைகளாக இருந்தனர்; அவர்களுடைய வயது முறையே இரண்டும் ஒன்றும் ஆகும். இத்தகைய சிறு குழந்தைகளை அரியணையில் அமர்த்துவது நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற ஒன்றாதலாலும், அரண்மனைச் சூழ்சிகளால் சிறு பிள்ளைகளின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படக் கூடுமாதலாலும், பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையன் சில இரகசியநடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். அக்குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பான இடத்திலே சேர்த்துவிட்டு இரண்டாம் இராஜராஜனின் பாட்டன் விக்கிரம சோழனின் மகன் நெறியுடைப் பெருமாளுக்குப் பிறந்த எதிரிலிப் பெருமாளைச் சோழ அரசனாக முடிகுட்டி வைத்தான். இந்த எதிரிலிப் பெருமாள் கி.பி. 1163ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1178ஆம் ஆண்டுவரை (இரண்டாம்) இராஜாதிராஜ தேவன் என்ற பெயரில் அரசாள்கிறான். இவ்வாறு 15 ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகு இரண்டாம் இராஜராஜனின் முதல் குழந்தைக்கு 17 வயது ஆகிவிட்ட நிலையில் (மூன்றாம்) குலோத்துங்க சோழன் என்ற பெயரில் அப்பிள்ளை சோழ அரசனாக முடி கூடுகிறது. இவ்வாறு சோழ அரச வம்சத்தில் இடையீடு ஏற்படாமல் காத்துச் சோழ அரசை நிலைநிறுத்திய பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையன் தனது வர்க்கத்தார் அரச பதவியை அடையவேண்டும் என்றோ கூத்ரிய வர்ண அந்தஸ்தைப் பெறவேண்டுமென்றோ முயற்சி மேற்கொள்ளவில்லை என்பது மிக நுட்பமாகக் கவனிக்கப் படவேண்டியதாகும். பல்லவராஜன் என்ற பட்டத்தினைப் பரம்பரைப் பட்டப் பெயராகவே இவன் பெற்றிருப்பினும் சம்புவரையர்கள் போல அரசகுலத்திற்கும் கோத்திரத்திற்கும் உரிமை கொண்டாடாமல் வேளாள வர்ண அந்தஸ்துடன் நிறைவடந்தான். எனில், இது அக்காலச் சமூகச் சூழவின் நிர்ப்பந்ததுக்குத் தக ஒட்டுமொத்தச் சமூகமும் இன்கிருந்து ஏற்றுக் கொண்ட சட்டபூர்வ நெறியாக இருந்தது என்பது தானே பொருள்?

பிராமண வர்ணத்தவருக்கும் சோழ அரச குலத்தவர்களுக்கும் இடையே இருந்த எழுதப்படாத ஒப்பந்தம் போன்றதே, பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையன் போன்ற அதிகார வர்க்கத்தவர்க்கும் சோழ அரச குலத்தவர்க்கும் இடையே நிலவிய புரிந்துணர்வும் ஆகும். சோழ அரச குலத்தவரின் நம்பிக்கைக்குரிய அதிகாரவர்க்கத்தினராக, அவர்களை ஆட்டுவிக்கின்ற அளவுக்குத் தேர்ச்சியும் செல்வாக்கும் பெற்றுவிட்ட நிலையில் அரியணைக்கு உரிமை கோரவேண்டிய அவசியமும் மனச்சாய்வும் அற்ற அதிகார வர்க்கமாக மட்டும் இருந்த ஒரு பிரிவினர் பெருமான் நம்பிப் பல்லவரையன் வர்க்கத்தார் ஆவர். இவர்களை இன்றைய ஜனநாயக ஆட்சி முறையில் உள்ள அதிகார வர்க்கத்தவர்களுடன் சில விதங்களில் ஒப்பிடலாம். கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சம்புவரையர், காடவரையர் போன்ற வட்டாரச் சிற்றரசர்கள், தமது படைபலத்தால் சோழ அரசுக்கே சவால் விடுகின்ற ஒரு கூட்டணியை உருவாக்கியமை போலப் பெருமான் நம்பிப்

பல்லவரையன் போன்ற வேளாளர் குல அதிகார வர்க்கத்தவர் செயல்படவில்லை. அந்த வகையில் அவர்கள் நம்பிப் பிள்ளைகள் என்று குறிப்பிடப்பட்டதற்கு இனங்கத் தலைமை அமைச்சர்களாகவும் அரியணைக்கு உரிமை கோராத வேளாள வர்ணத்தவராகவுமே நீடித்தனர்.²⁷ கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வராகக் கருதப்படுகின்ற ஒளவையார் பாடிய பாடல் ஒன்று வருமாறு:

நூலெனிலோ கோல் சாயும் நுந்தமரேல் வெஞ்சமராம்
கோலெனிலோ ஆங்கே குடிசாயும் - நாலாவான்
மந்திரியுமாவான் வழிக்குத் துணையாவான்
அந்த அரசே அரசு.

நாலாம் வர்ணத்தவராகிய வேளாளர்களே தலைமை அமைச்சர்களாகவும் நல்லாட்சிக்கு உதவி புரிந்து அரசின் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துகின்ற அதிகார வர்க்கத்தவர்களாகவும் இருக்கும் தகுதி படைத்தவர்கள் என்பது இப்பாடவின் கருத்தாகும். சங்க காலத்தின் பிறபகுதியில் தொண்டைமான் இளந்திரையன் மூலம் தோன்றிய இம்மரபு, இடையில் களப்பிரர் ஆட்சி என்ற விதிமீறலையும் வரலாற்று இயக்கப் போக்கின் ஓர் அங்கமாக்கிக் கொண்டு மீண்டும் தன்னைப் படிப்படியாக நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. இந்த வரலாற்று இயக்கப் போக்கினுடே வட இந்திய கூத்ரிய வர்ணத்தவர்களான ஹேஹயர் அல்லது ஏயர்கோக் குடியினர், இடைக்காலச் சோழர்களின் படைத்தலைவர்களாகப் பதவியேற்றுக் கூலிச் சேவகர்களான வேளாண் வர்ணப் பிரிவினருடன் மணவறவு கொண்டு தமது கூத்ரிய வர்ண அந்தஸ்தை இழந்து வேளாண் வர்ணத்தவராகவே அடையாளம் காட்டிக் கொண்ட விசித்திரமும் நிகழ்ந்தேறியுள்ளது. இந்த நிகழ்முறையின் வரலாற்றை அடுத்த பகுதியில் காண்போம்.

1. இது குறித்த விளக்கத்திற்கு *Transformation of society in North Tamil Nadu, a random study through re-interpretation of some inscriptional terms and names* என்ற எனது கட்டுரையைப் பார்க்க. பதிப்பு: தமிழியல், இதழ் எண். 59-60, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை 113, 2000.

2. ப. 439, திருக்குறள் பொருப்பால் உரைக்கொத்து, பதிப்பு: தி. பட்டுச்சாமி ஒதுவார், திருப்பனந்தாள் ஆதீனம், 1960.

3. *South Indian Inscriptions, Vol. XIV, No.65*, (கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாண்டியர் கல்வெட்டு); *S.I.I., Vol. VII, No.118* (கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டு).

4. ப. 251, பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது, மீள் பதிப்பு: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை 113, 1999

5. பக்.355368, மேலது.

6. பல்லவ என்ற சொல் பாரசீக மொழிச் சொல்லாகிய பஹ்லவி என்ற சொல்லின் திரிபென்றும் ஒரு கருத்து உண்டு. (பார்க்க: பக். III-IV பல்லவர் வரலாற்றுச் சுருக்கம், தி.நா. சுப்பிரமணியம், நூல்: பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது) அது சரியாக இருக்குமாயின், பஹ்லவி அரச வம்சத்தின் கிளையினர் முதலில் குடியேறிய தென்னிந்தியப்பகுதியே பல்லவ நாடு அல்லது பல்நாடு ஆகலாம்.

7. சத்திய விரதன் என்ற திராவிட தேசத்து அரசனே திருமாவின்

மச்சாவதாரம் நிகழ்ந்தபோது நீர்ப்பிரளயத்திலிருந்து உயிர்களை மீட்டவன் என விஷ்ணு புராணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சத்தியவிரதன் என்ற இம்மன்னன் இளந்திரையனாக இருக்கக்கூடுமோ என்ற ஜயமும் எழுகிறது. கடல்கொண்ட பவத்திரிக் கோட்டம் பற்றிய பிற்காலக் கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் இந்த ஊகத்திற்கு வலிமை சேர்க்கின்றன. இவ்வுகம் சரியாக இருக்குமெனில் விஷ்ணு புராணம் இளந்திரையனின் ஆட்சிக் காலத்தையொட்டி காஞ்சிப் பகுதியிலேயே இயற்றப்பட்டிருக்கலாம்.

8. பக். 259 பல். செ. மு.

9. கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிம்மவர்ம பல்லவனின் வேசந்தாச் செப்பேட்டினைக் ‘கூலிப் போத்தன்’ என்ற ‘ரகஸ்யாதிக்ருத்’ (அந்தரங்கச் செயலாளர்) வரைந்தார் என அச்செப்பேடு குறிப்பிடுகிறது (பக். 312, பல். செ. மு.). கூலிப்போத்தன் என்ற பெயர் நம் கவனத்தை ஈர்க்கிறது.

10. “காஞ்சிபுரா அக்நிஷ்டோம வாஜபே யஸ்வமேத யாஜி தன்ம மஹாராஜாதி ராஜோ பாரத்தாயோ பல்லவாண லிவகந்த வமோ” சிவஸ்கந்த வர்மனின் ஹிரகடஹள்ளிச் செப்பேடு, வரிகள் 1-3 (பக். 367, பல். செ. மு). இதில் ‘பாரத்தாயோ’ என்பது பரதவாஜ கோத்திரத்தவன் எனப் பொருள்படும்; முதல் பரமேஸ்வர வர்மனின் உன்ன குரவ பாளையச் செப்பேடு வரி 1-2 (பக். 71, பல். செ. மு) லும் இக்குறிப்பு உள்ளது.

11. “அஸவத்தாமஸ்ய தந்து பவதி கலுபுரா விக்ரமன்யக்ருதாரியாதோ சி ஜிஹ்வாங்கினீ புத்ரா ஹ்வஹ்ருதியத ஜகதாம் ஸ்கந்தசிக்ஷயாதி ராஜா”, (பக். 103-104 பல். செ. மு). ‘க்ருதாரியாதோ’ என்பது ‘க்ருதாஸி ஜாதோ’ என்பதன் பிழையான வடிவமாக இருக்கக்கூடும்.

12. *Epigraphia Indica, Vol. I, No. 15*, மேற்கோள்: பக். 286, வைணவத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.

13. கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய சங்க இலக்கியமாகிய திருமுருகாற்றுப்படை இக்கருத்தோட்டத்தை முன்னிறுத்துகிறது. பார்க்க: ‘கழகக் கந்தன் என்கிற பரிஷத் முருகன்’ என்ற எனது ஆய்வுக்கட்டுரை. (நூல்: மறையும் மறையவர்கள் முதலிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள், சி. இராமச்சந்திரன், எனி இந்தியன் பதிப்பகம், சென்னை-17, 2007).

14. இந்திய அரசு தொல்லியல் பரப்பாய்வுத் துறையின் கல்வெட்டாய்வாளர் இராசவேலு கண்டறிந்த கல்வெட்டின் அடிப்படையில் மேற்படி துறையின் மேனாள் சென்னை மண்டலத் தொல்லியல் கண்காணிப்பாளர் தியாக. சத்தியமுர்த்தி மேற்கொண்ட அகழ்வாய்வில் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

15. கல்வெட்டு (தொல்லியல்துறைக் காலாண்டிதழ்) இதழ்: 52இல் (2002 அக்டோபர் திங்கள்) “பல்லவர் கால முருகனின் சிறப்புத் தோற்றம்” என்ற கட்டுரையில் திருமதி. அர. வசந்தகல்யாணி அவர்கள் தெரிவித்துள்ள சில கருத்துகள் கவனத்துக்குரியவை.

16. சிம்மவிஷ்ணு பல்லவனின் ஹோசக்கோட்டைச் செப்பேடு, வரி 21-24 (பக். 378, பல். செ. மு) மகாபலி வாணர்களை ஒடுக்குவதற்காக மேலைக் கங்க அரசு வம்சத்தைப் பல்லவர்களே உருவாக்கினர் என்றும் ஒரு கருத்து உண்டு. (பார்க்க: p124, *The Role of Feudatories in Pallava History*, M.S. Govindaswamy, Annamalai University, 1965)

36 / தமிழ்னி / ஏப்ரல் 2011

பூர்ணமான சூரிய (சூரி), புஷ்டி /
கூலின் புரை முறைக் கூட்டுக் குடும்பம் /
“மூரின்தூர்” மேற்படுத்தி தீவிரம் பிள்ளைகள்.

17. இராயக் கோட்டைச் செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்படும் ‘ஜிஹ்வாங்கினீபுத்ரா’ என்பது நாவல் மகள் என்பதன் தவறான வடமொழியாக்கமோ என்ற ஜயம் ஏற்படுகிறது (நா என்ற தமிழ்ச் சொல் வடமொழியில் ‘ஜிஹ்வா’ என வழங்கப்படுகிறது). சம்புவரையர்கள், ஜம்புகேசர் (நாவல் இறைவர்) எனக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டனரே தவிரச் சம்பு முனிவரின் வழியினர் என்று தங்களின் தொடக்ககாலக்கல்வெட்டுத் திலும் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளவில்லை. திருவண்ணாமலை மாவட்டம், வந்தவாசி வட்டம், மடம் என்ற ஊரிலுள்ள கல்வெட்டில் ‘பரதவாஜ் கோத்திரத்து ஜம்புகேசர்’ என்ற குறிப்பு இப்பெற்றுள்ளது. கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டு அளவில்தான் ‘சம்பு குலத்தொகுவன்’ என்றும் ‘சம்புமாழனிவன் வேள்வித்தழல்தரு மரபில் வந்தோன்’ என்றும் இவர்களைப் பற்றிய இலக்கியப் பதிவுகள் தொடங்குகின்றன.

18. வலங்கை மாலையும் சான்றோர் சமூகச் செப்பேடுகளும் (பதிப்பு: உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2004) என்ற நுலில் இது குறித்து எழுதியுள்ளன.

19. பார்க்க: அதிகாரியும் அடிகளும் என்ற அத்தியாயம், திருமழபாடி, எஸ். இராமச்சந்திரன், பதிப்பு: தொல்லியல்துறை, த.நா. 1978.

20. மணமுடைய

பாரிஜாதம் படைக்கும் பண்பால் புலவர் குரு

வாரணமும் மேவுவதனாலே - சீராரும்

பொன்னகரம் போலப் பொலிந்து பூலோகமதில்.

நன்னகராம் குன்றை நகரினான்” தளவாய் முதலியாரவர். பெயரில் அமுதரஸமஞ்சரி, ஏடு 8, பக்கம் 31, கல்வெட்டு இதழ் 10, தொல்லியல்துறை, சென்னை 1976.

21. “வருதார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தலென்று இருவகைப்பட்ட பிள்ளை நிலையும் வாள்மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்து பறைதாங்க நாடவற்கு அருளிய பிள்ளையாட்டும்”, தொல். பொருள்., புறத்தினையியல் நூற்பா - 5.

22. *South Indian Inscriptions, Vol. IV, No. 862*.

23. *South Indian Inscriptions, Vol. XXII, No. 23*.

24. *Epigraphia Indica, Vol. XVIII, No. 8*, மிழலை நாடு என்பது கும்பகோணம் பகுதியைக் குறித்தது என்றும் ஒரு கருத்து உண்டு. அவ்வாறின்றி இது மிழலைக் கூற்றத்தைக் குறிப்பிடுவதாகக் கொண்டால், அறந்தாங்கித் தொண்டைமான்கள் இவனுடைய வம்சத்தவராக இருக்கவும் வாய்ப்புண்டு.

25. இது குறித்த விவரங்களுக்குப் பார்க்க: பக். 66-67, வலங்கை மாலையும் சான்றோர் சமூகச் செப்பேடுகளும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை 2004.

26. *Epigraphia Indica, Vol. XXI, No. 31* “ராஜ ராஜ தேவர் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் நிலம் எண்வெலியும்,” வரி-26, இக்கல்வெட்டில் மனைவி என்பவள் ‘புக்கபெண்’ என்றும், மனைவியல்லாத இணைந்து வாழும் பெண், ‘விருந்தங்கள்’ என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் மனைவியும் விருந்தங்களும் வெவ்வேறானவர் என்பது தெளிவாகிறது. இச்சொல் விருத்து என்ற தமிழ்ச் சொல்லினின்று தொண்டியதாகலாம்.

27. இன்றைக்கும் அதிகார வர்க்கத்தவர்கள் பாடு என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்படுவது வழக்கம். பாடு என்ற சொல் பிள்ளை என்ற பொருளைடையது. இது பேபி (baby) என்ற சொல்லுடன் தொடர்புடையதாகும்.

27 சி அக்ஷரம் தீயாய் “என் தீவு வெட்டு ஸ்ரீஷ்டாகலாம்.